

ПРОЛОГ

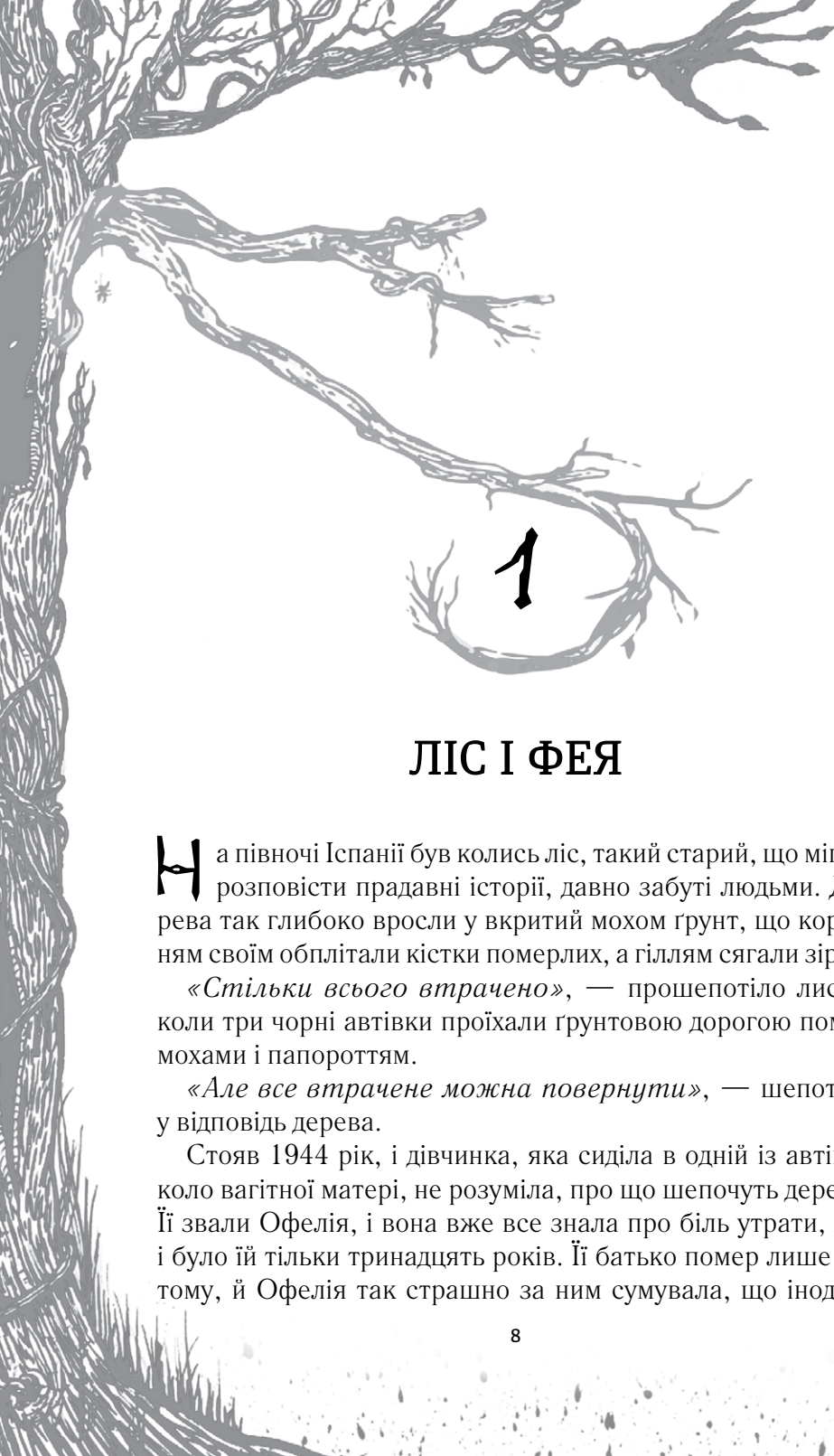
Кажуть, колись давно жила собі принцеса у підземному царстві, де не буває ні обману, ні болю. І мріяла вона побачити людський світ. Принцеса Моанна марила безкраїм синім небом і безкінечним морем хмар, марила сонцем і травою, і смаком дощу... Отож одного дня вона втекла від варті і піднялася у наш світ. Невдовзі сонце спалило всі її спогади, і принцеса забула, хто вона та звідки. Вона блукала землею, страждаючи від холоду, болю й хвороб. Аж поки, зрештою, не померла.

Її батько, король, не облишив пошуків, бо знав, що душа Моанни безсмертна, і сподівався, що одного дня вона повернеться додому.

В іншому тілі, в інший час. Може, навіть в іншому місці.
Він чекатиме.

До останнього подиху.

Повік-віків.

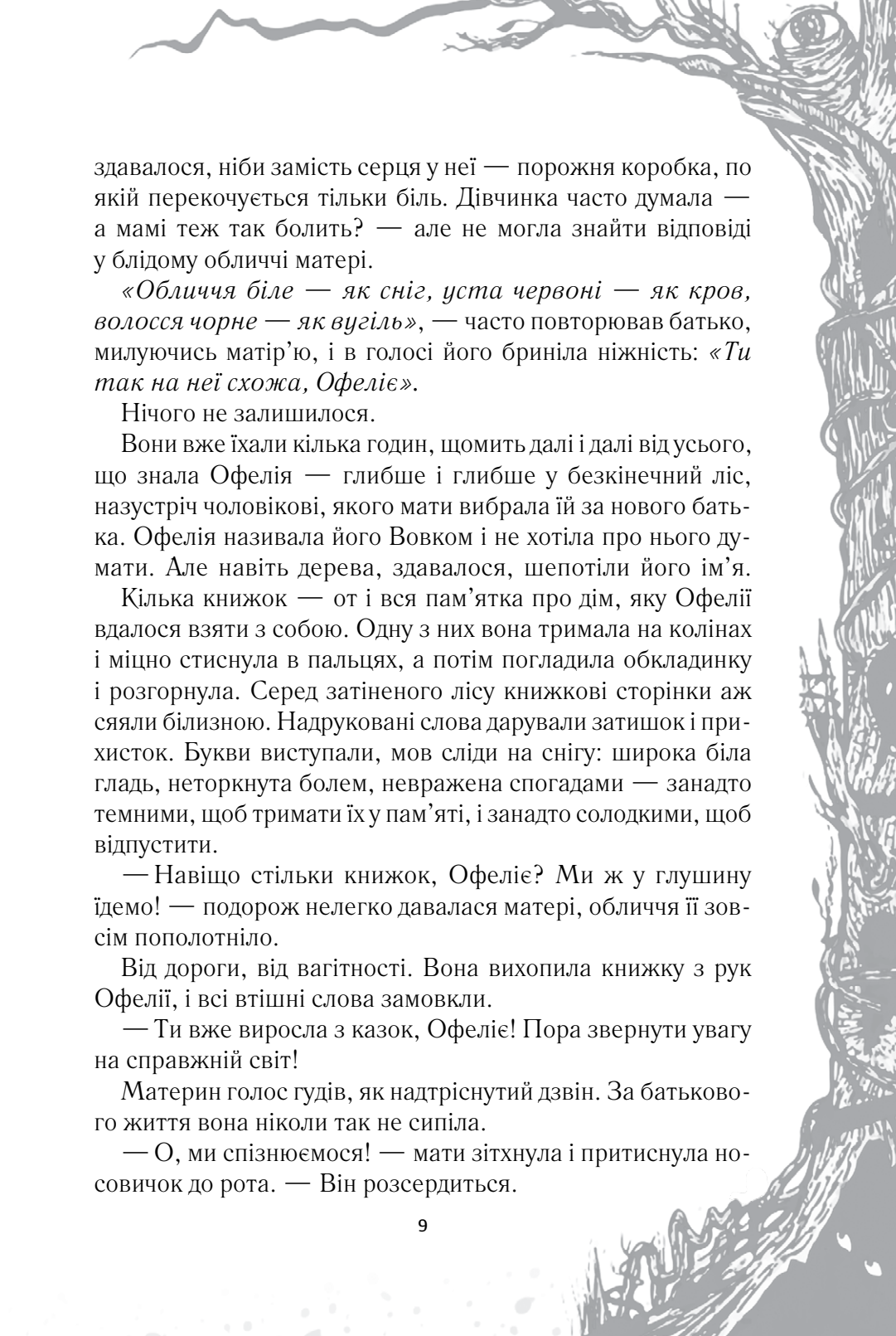
ЛІС І ФЕЯ

На півночі Іспанії був колись ліс, такий старий, що міг би розповісти прадавні історії, давно забуті людьми. Дерева так глибоко вросли у вкритий мохом ґрунт, що корінням своїм обплітали кістки померлих, а гіллям сягали зірок.

«Стільки всього втрачено», — прошепотіло листя, коли три чорні автівки проїхали ґрунтовою дорогою поміж мохами і папороттям.

«Але все втрачене можна повернути», — шепотіли у відповідь дерева.

Стояв 1944 рік, і дівчинка, яка сиділа в одній із автівок коло вагітної матері, не розуміла, про що шепочуть дерева. Її звали Офелія, і вона вже все знала про біль втрати, хоч і було їй тільки тринадцять років. Її батько помер лише рік тому, й Офелія так страшно за ним сумувала, що іноді їй

здавалося, ніби замість серця у неї — порожня коробка, по якій перекочується тільки біль. Дівчинка часто думала — а мамі теж так болить? — але не могла знайти відповіді у блідому обличчі матері.

«Обличчя біле — як сніг, уста червоні — як кров, волосся чорне — як вугіль», — часто повторював батько, милуючись матір'ю, і в голосі його бриніла ніжність: *«Ти так на неї схожа, Офеліє».*

Нічого не залишилося.

Вони вже їхали кілька годин, щомить далі і далі від усього, що знала Офелія — глибше і глибше у безкінечний ліс, назустріч чоловікові, якого мати вибрала їй за нового батька. Офелія називала його Вовком і не хотіла про нього думати. Але навіть дерева, здавалося, шепотіли його ім'я.

Кілька книжок — от і вся пам'ятка про дім, яку Офелії вдалося взяти з собою. Одну з них вона тримала на колінах і міцно стиснула в пальцях, а потім погладила обкладинку і розгорнула. Серед затіненого лісу книжкові сторінки аж сяяли білизнаю. Надруковані слова дарували затишок і прихисток. Букви виступали, мов сліди на снігу: широка біла гладь, неторкнута болем, невражена спогадами — занадто темними, щоб тримати їх у пам'яті, і занадто солодкими, щоб відпустити.

— Навіщо стільки книжок, Офеліє? Ми ж у глушину їдемо! — подорож нелегко давалася матері, обличчя її зовсім пополютніло.

Від дороги, від вагітності. Вона вихопила книжку з рук Офелії, і всі втішні слова замовкли.

— Ти вже виросла з казок, Офеліє! Пора звернути увагу на справжній світ!

Материн голос гудів, як надтріснутий дзвін. За батькового життя вона ніколи так не сипіла.

— О, ми спізнаємося! — мати зітхнула і притиснула носовичок до рота. — Він розсердиться.

Він...

Мати застогнала, й Офелія схопила за плече водія на передньому сидінні.

— Зупиніться! — попросила вона. — Зупиніть машину. Моїй мамі погано.

Водій незадоволено забурчав, але заглушив двигун. Вовки — ось вони хто, всі ці солдати, що їх супроводжують. Вовки-людожери. Мама казала, казки не мають нічого спільного з реальністю — але хіба Офелія не бачила? Казки показали їй усю правду.

Мати тяжко вибралася з автівки і дочовгала до краю дороги, де росли чагарники папороті — її знудило. Донька також вийшла. Густі зарості заливали все довкола, наче океан. Поміж їхнього перистого листя пробивалися вгору сірі стовбури дерев, мов виринаючи із затонулої низовини.

Дві машини супроводу також спинилися, і ліс закинів сірими уніформами. Деревам вони не сподобалися — Офелія відчувала. Офіцер, якого звали Серрано, підійшов перевірити, як там мати. Це був високий, дорідний чоловік із надміру гучним голосом і звичкою носити офіцерську форму, ніби це театральний костюм.

Надтріснутим голосом мати попросила в нього води, а тим часом Офелія ступила кілька кроків уперед по ґрунтовій дорозі.

«Вода, — шепотіли дерева. — Земля. Сонце».

Листя папороті гладило сукню Офелії, наче зелені пальці. Вона наступила на камінь — й опустила погляд додолу. Камінь був сірий, як солдатська форма, і лежав посеред дороги, ніби хтось його там згубив. Позаду, на місці зупинки, матір знову нудило при дорозі. Чому жінкам так тяжко приводити дітей на цей світ?

Офелія нахилилася і підняла камінь, порослий мохом від плину часу. Але варто було відгорнути мох пальцями, як на гладенькій рівній поверхні проступило викарбуване око.

Людське око.

Дівчинка озирнулася.

Неподалік бовваніли три понижені кам'яні стовпи, майже непомітні посеред високих чагарників. Витесані з сірого каменю, майже всуціль вони були вкриті дивними концентричними візерунками, а на центральній колоні проступало розкришене кам'яне обличчя, звернене в бік лісу. Офелія не змогла втриматися. Вона зійшла з дороги й підійшла до стовпа, хоча взуття вже за кілька кроків промочила роса, а на сукню начіплялися реп'яхи.

Обличчю не вистачало одного ока. Як у складаній мозаїки, якій бракує останнього елемента.

Офелія стиснула в пальцях камінь із зображенням ока і підступила ближче.

Під прямими лініями носа на сірій поверхні вищирилися розкришені зуби. Дівчинка відсахнулася — між тими зубами заворушилося щось тонке і крилате, і воно потягнуло до неї довгі тремтливі щупики. Зсередини рота показалися комашині ноги, а тоді вилізла і вся істота, трохи більша за долоню Офелії, і миттю видряпалася колоною на самий вершечок. Умостившись, створіння помахало дівчинці довгими, тонкими передніми ніжками. Офелія усміхнулася. Коли вона усміхалась востаннє? Уже й забула, як це.

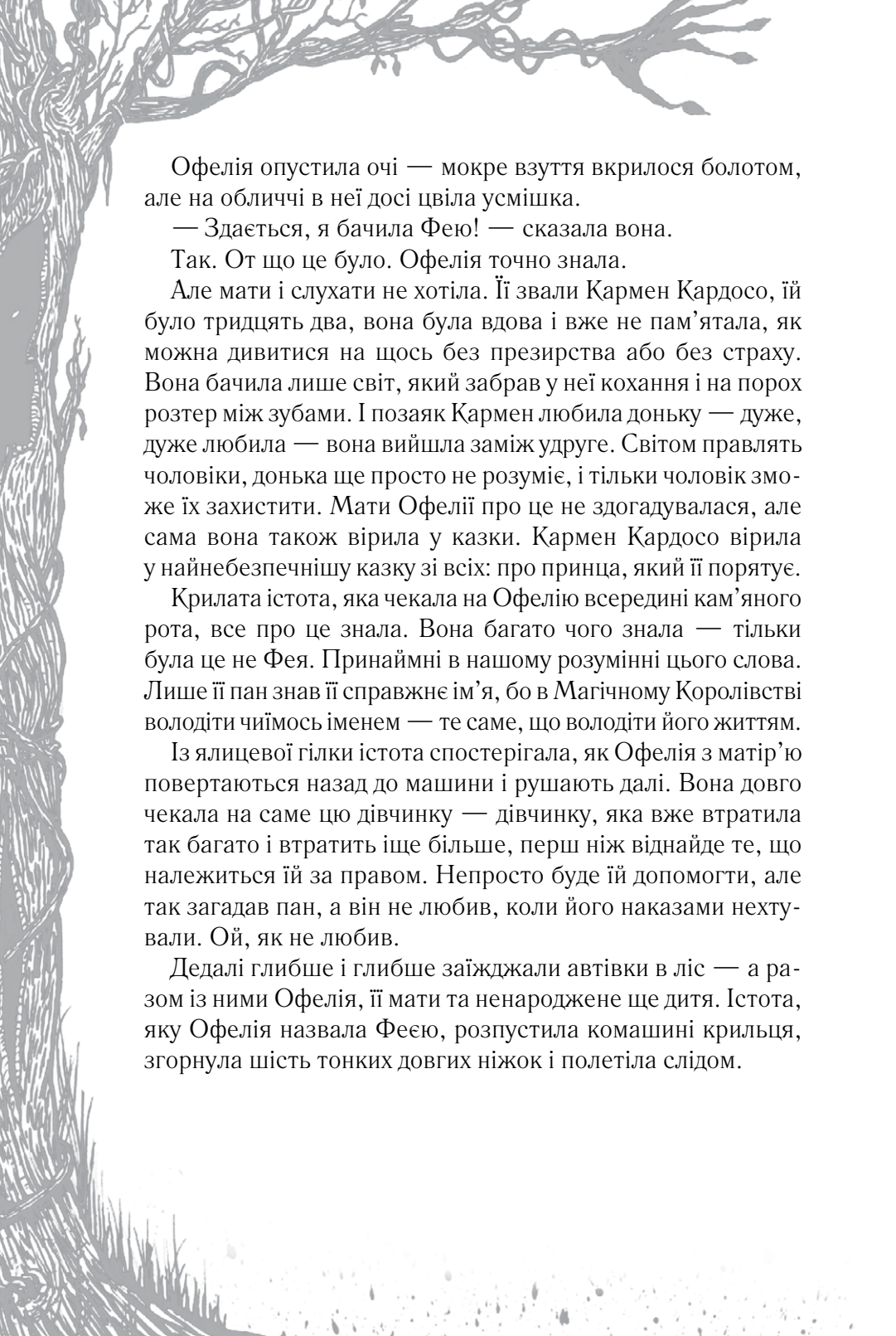
— Ти хто? — прошепотіла Офелія.

Істота знову помахала передніми лапками і щось мелодійно протріскотіла. Може, цвіркун? Отакі цвіркуні на вигляд? Чи це бабка? Офелія не знала. Вона виросла в місті, всередині кам'яних стін без очей та облич. Без вищирених ротів.

— Офеліє!

Істота розпустила крильця і відлетіла. Дівчинка провела її поглядом. Мати з офіцером Серрано стояли на дорозі неподалік.

— Ти тільки поглянь на свої ноги! — насварила мати з тихим смиренням, яке так часто тепер звучало в її голосі.

Офелія опустила очі — мокре взуття вкрилося болотом, але на обличчі в неї досі цвіла усмішка.

— Здається, я бачила Фею! — сказала вона.

Так. От що це було. Офелія точно знала.

Але мати і слухати не хотіла. Її звали Кармен Кардосо, їй було тридцять два, вона була вдова і вже не пам'ятала, як можна дивитися на щось без презирства або без страху. Вона бачила лише світ, який забрав у неї кохання і на порох розтер між зубами. І позаяк Кармен любила доньку — дуже, дуже любила — вона вийшла заміж удруге. Світом правлять чоловіки, донька ще просто не розуміє, і тільки чоловік зможе їх захистити. Мати Офелії про це не здогадувалася, але сама вона також вірила у казки. Кармен Кардосо вірила у найнебезпечнішу казку зі всіх: про принца, який її порятує.

Крилата істота, яка чекала на Офелію всередині кам'яного рота, все про це знала. Вона багато чого знала — тільки була це не Фея. Принаймні в нашому розумінні цього слова. Лише її пан знав її справжнє ім'я, бо в Магічному Королівстві володіти чийось іменем — те саме, що володіти його життям.

Із ялицевої гілки істота спостерігала, як Офелія з матір'ю повертаються назад до машини і рушають далі. Вона довго чекала на саме цю дівчинку — дівчинку, яка вже втратила так багато і втратить іще більше, перш ніж віднайде те, що належить їй за правом. Непросто буде їй допомогти, але так загадав пан, а він не любив, коли його наказами нехтували. Ой, як не любив.

Дедалі глибше і глибше заїжджали автівки в ліс — а разом із ними Офелія, її мати та ненароджене ще дитя. Істота, яку Офелія назвала Феєю, розпустила комашині крильця, згорнула шість тонких довгих ніжок і полетіла слідом.